

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.637 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 mei 2008 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANSNICK, die loco advocaat J. NOLMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 8 april 2008 dient verzoeker een aanvraag visum type C in bij het Consulaat-generaal van België te Casablanca, Marokko.

Op 29 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG.

Andere levert onvoldoende elementen die de gegrondheid van zijn komst rechtvaardigen

Ontbreken bewijs familieband

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste

Welk type van arbeidscontract dat de garant heeft is niet gekend

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 iuncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat hij een visumaanvraag heeft ingediend om zijn twee dochters en kleinkinderen in België te bezoeken. Hij is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing onvoldoende met redenen omkleedde, dat nochtans door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 iuncto artikel 14 van het EVRM en de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 25 september 1986, nr. 26.933) wordt bepaald dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker is van mening dat uit de aangehaalde motieven door de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en die van de staat anderzijds.

In de repliekmemoirie stelt verzoeker in een eerste opmerking dat de verwerende partij hem verwijt dat hij geen bewijs van de familieband met zijn dochter heeft bijgebracht, maar dat er geen twijfel kan bestaan dat hij de vader is, gelet op het uittreksel van de geboorteakte van mevrouw S.R. Verzoeker vervolgt dat het bewijs van een familieband, voor een visumaanvraag type C, geen noodzakelijk voor te leggen document is. Hij stelt dat op de officiële website van de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, nergens vermeld staat dat verzoeker het bewijs van een familieband diende bij te brengen.

Verzoeker wijst er op dat hij enkel een visum type C wenst te verkrijgen, waardoor hij de mogelijkheid zou krijgen enkele weken in België te verblijven om zijn dochters en kleinkinderen te kunnen bezoeken. Hij benadrukt dat hij geen gezinshereniging aanvraagt, waarbij een afschrift van de geboorteakte wel noodzakelijk is. Verzoeker poneert dat er in casu diende uitgegaan te worden van zijn goede trouw. Hij vervolgt dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel was dat het dossier onvolledig was om een visum type C te verkrijgen, er mag verwacht worden dat men op het Consulaat-generaal er verzoeker op gewezen zou hebben dat hij bepaalde documenten nog diende in te dienen. Verzoeker is van mening dat het niet opgaat hierover het stilzwijgen te bewaren om daarna de visumaanvraag af te wijzen op grond van een beweerd onvolledig dossier, dat deze houding ongepast is en ingaat tegen de regels van de goede trouw, de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen. Verzoeker besluit dat men niet eerst een dossier kan aanvaarden en nalaten bijkomende stukken op te vragen om dan achteraf te verklaren dat er bepaalde documenten ontbreken.

Verzoeker stelt in een tweede opmerking in zijn repliekmemoirie dat de verwerende partij beweert dat de familieband kan bewezen worden door middel van een positief DNA-test, maar dat men moeilijk van hem kan verwachten dat hij, telkens hij een familielid wenst te

bezoeken in het buitenland, een positieve DNA-test dient voor te leggen. Verzoeker vervolgt dat Casablanca bovendien niet is opgenomen in de lijst van diplomatieke posten waarbij een dergelijke DNA-test wordt gevraagd, omdat de geboorteaktes uit het land van herkomst niet betrouwbaar zouden zijn. Hij concludeert dat dit hier niet het geval is zodat er van hem niet kan gevraagd worden om een positieve DNA-test voor te leggen.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoeker eveneens van mening dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door de verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM en artikel 14 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit middel faalt in rechte. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM (recht op gezinsleven) en artikel 14 van het EVRM (non discriminatiebeginsel) geschonden zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag met name naar artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG en naar de redenen waarom het visum wordt geweigerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Verder wenst de Raad erop te wijzen dat met de argumentatie gegeven door verzoeker als kritiek op het motief dat er een bewijs van familieband ontbreekt, niet dienstig kan gevoerd worden daar het voornoemde motief een overtollig motief betreft. De bestreden beslissing steunt op het feit dat de tenlasteneming geweigerd wordt doordat de garant onvoldoende solvabel is. Dit is het determinerende motief dat, zoals hierna in het tweede middel wordt besproken, gebaseerd is op de feiten zoals terug te vinden in het administratief dossier en op kennelijk redelijke wijze werd genomen door de gemachtigde van de minister. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek op een overtollig motief, aangaande het ontbreken van een bewijs van familieband, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert dat hij een visumaanvraag heeft ingediend met als doel zijn dochters en kleinkinderen in België te bezoeken. Hij stelt dat uit de geboorteakte van mevrouw S.R. wel degelijk blijkt dat hij haar vader is en dat voornoemde mevrouw zich trouwens ook garant gesteld heeft voor zijn korte verblijf in België. Verzoeker wijst erop dat zij het attest van tenlastelegging heeft voorgelegd. Hij stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat de garant onvoldoende solvabel is om hem ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Dienaangaande stelt verzoeker dat mevrouw S.R. nochtans een maandinkomen heeft van 1.295,34 EUR en

maar één persoon ten laste heeft. Verzoeker wijst erop dat mevrouw S.R. voor haar dochtertje bovendien nog een kinderbijslag ontvangt van 104,71 EUR per maand. Verzoeker poneert verder dat bij familiebezoek de garant minimum 800 EUR per maand dient te verdienen + 150 EUR per persoon die de garant reeds ten laste heeft en 150 EUR per uitgenodigde persoon. Verzoeker is dan ook van mening dat in casu mevrouw S.R. een maandinkomen dient te hebben van 1.100 EUR zodat zij zich garant kan stellen voor zijn kort verblijf in België. Verzoeker concludeert dat uit de neergelegde stukken blijkt dat mevrouw S.R. ruimschoots voldoet aan het richtbedrag.

In een derde onderdeel van zijn repliekmemoorie stelt verzoeker dat aangaande het bewijs van inkomsten van mevrouw S.R. door de verwerende partij wordt opgeworpen dat deze documenten niet zouden zijn bijgebracht bij het indienen van de visumaanvraag. Verzoeker is van mening dat ook hier het Consulaat-generaal van België verzoeker erop had kunnen wijzen dat er bepaalde documenten ontbraken. Verzoeker vervolgt dat men eerst de visumaanvraag aanvaardt om vervolgens het visum te weigeren op grond van het feit dat het dossier niet volledig zou zijn, dat dit niet opgaat. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij een oude man van 78 jaar is, die geen diplomatieke kennis heeft, dat het Consulaat-generaal van België duidelijk te kort is geschoten in haar informatieplicht. Verzoeker poneert ook nog dat uit de stukken blijkt dat er voldoende garanties zijn.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijk persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, die de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling ten zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de verbintenis tot tenlasteneming moet beantwoorden en bepaalt de nadere regels met betrekking tot de terugvordering van de sommen ten laste van de persoon die deze verbintenis ondertekend heeft.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven.
(...)”

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister van Migratie- en asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de tenlasteneming. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de tenlasteneming is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker om de solvabiliteit van zijn garant, zijnde zijn dochter S.R., aan te tonen loonfiches voorlegde van de maanden september, oktober en november 2007 waaruit blijkt dat de garant respectievelijk 1.215,04 EUR, 1.213,52 EUR en 1.219,89 EUR verdiende. Verder blijkt ook dat de verwerende partij aanneemt dat het om een familiebezoek gaat (maximum 2de graad) en er 1 persoon ten laste is en 1 geïnviteerde, zodat uitgegaan wordt van een minimum van maandelijks 1.350 EUR om solvabel te zijn.

Waar verzoeker aldus stelt dat zijn dochter S.R. een maandinkomen heeft van 1.295,34 en een kinderbijslag ontvangt van 104,71 EUR, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij kon zich in alle redelijkheid baseren op de loonfiches (en de bedragen daarin vermeld) van S.R., voorgelegd door verzoeker ter gelegenheid van zijn visumaanvraag en die hun grondslag vinden in het administratief dossier om de solvabiliteit van zijn garant aan te tonen.

Waar verzoeker poneert dat bij familiebezoek de garant minimum 800 EUR per maand dient te verdienen + 150 EUR per persoon die de garant reeds ten laste heeft en 150 EUR per uitgenodigde persoon, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering zonder deze te staven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij uitgaat van een richtbedrag van 1.350 EUR per maand ter beoordeling van de solvabiliteit van de garant. Gezien de stukken waarover de verwerende partij beschikte, met name de loonfiches van S.R. van september, oktober en november 2007, kon de verwerende partij in alle redelijkheid beslissen dat de garant onvoldoende solvabel is, rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste.

Waar verzoeker stelt dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de garant voldeed aan het richtbedrag, wenst de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening kon houden met de stukken die hem gekend waren.

Een schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van voornoemd artikel, dat de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven inroept. Verzoeker herhaalt dat hij een visumaanvraag heeft ingediend met als doel zijn twee dochters en kleinkinderen te bezoeken in België, dat hij 78 jaar oud is en het misschien zijn laatste mogelijkheid is om zijn twee dochters en zijn kleinkinderen te bezoeken in België. Verzoeker poneert dat door hem een visum te weigeren, de Dienst Vreemdelingenzaken hem zijn recht op een familieleven ontnemt.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM inroept, wijst de Raad erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker voert in zijn visumaanvraag aan, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat hij een familiebezoek wilt brengen en zal verblijven op het adres van de persoon,

S.R. die zich garant wil stellen. Uit het administratief dossier blijkt dat de familieband niet vermeld noch bewezen wordt.

Indien aangenomen wordt dat S.R., die de Belgische nationaliteit heeft, effectief de dochter is van verzoeker, hetgeen geenszins blijkt uit het administratief dossier (uit het administratief dossier kan zelfs niet worden afgeleid of S.R. dan wel een vrouw of een man is. Het enige dat met zekerheid uit het administratief dossier kan worden afgeleid is dat S.R. de garant is en arbeider is) dan nog maakt verzoeker geen schending van het artikel 8 van het EVRM aannemelijk daar verzoeker reeds geruime tijd gescheiden leeft van zijn dochter, zodat er geen sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie. Evenmin heeft verzoeker aangetoond dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hoe dan ook, zelfs indien aanvaard zou worden dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM, dan nog dient te worden vastgesteld dat er pas sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven of de hechte familieband in het land van herkomst onmogelijk is. In de onderhavige zaak voert de verzoeker zulks niet aan. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan waarom zijn dochters en kleinkinderen hem niet zouden kunnen bezoeken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond (RvS 20 juni 2008, nr. 2923)

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.